

Inleiding

Waarom gaat men over tot het schrijven van een boek?

Er is een noodzaak voor mij om alle losse eindjes aan elkaar te knopen.

Aangezien mijn knooppunten eindigen bij de acht-knoop na mijn jaren bij de scouting doe ik het met taal. Dat had ik toentertijd beter ook kunnen doen.

Just say no.

Wat bezielt iemand om vrijwillig de vrije natuur op te zoeken en in een tent te gaan liggen?

Wat bezielt iemand om zijn longen te verkloten rond een kampvuur en te luisteren naar kumbaya.

's Ochtends koffie drinken uit een te smerige beker...

Ach, ik denk dat ik gewoon een luxedier ben.

Ik heb het een paar jaar geprobeerd.

Ik denk ook niet dat ze me erg missen.

Die conclusie is veilig te trekken aangezien ik nooit weer iets van iemand gehoord heb binnen de scouting.

De reden hiervoor is denk ik ook dat ik niet sinds mijn geboorte door wolven ben opgevoed zoals de rest.

Voor de meeste scouts, welpen, explorers en leidinggevendenden daar is Jungle Book geen fictie.

Kipling was een verslaggever.

Maar ik heb er weer een aantal dingen van geleerd, zoals je leert van de meeste dingen in je leven.

Het hele leven is een leerproces.

Al kind leer je al dat je nooit gele sneeuw moet eten, niet met je tong aan een lantaarmpaal moet likken als het vriest en nooit moet plassen tegen ijzerdraad als er een bliksemtekentje op staat.

Waarom nu die scouting inleiding vraagt u zich af?

Nou, ik kan nogal van de hak op de tak gaan en waar vind je meer takken dan tijdens het kamperen?

Mocht ik afdwalen, zal ik deze teksten cursief typen. Op die manier kunt u ze naar hartelust overslaan als u net lekker in het verhaal (haha) zit.

Maar voor wie is dit boek?

Laten we dit eens testen. Vindt u dit grappig?

"Ik vind dat mensen vaker in een clownspak naar hun werk moeten komen. Laten we de Fun terug brengen in het Functioneringsgesprek."

Ja, u behoort tot de doelgroep.

Hoofdstuk 1

De wereld is een mooie plek.

Ondanks de kredietkrisis, de onveiligheid en criminaliteit, het broeikas-effect, films met Leonardo DiCaprio, thee in een driehoekig zakje en Friesland.

Volgens Lipton zit de thee bij Lipton Pyramids niet voor niets in een driehoekig zakje. Gelukkig.

Even schrok ik en dacht ik dat de goden der willekeur toegeslagen hadden.

De reden is, en ik quote dit rechtstreeks: "Want in Lipton Pyramids is niet alleen meer ruimte voor grove theeblaadjes, lekkere kruiden en echte stukken fruit, ze kunnen ook nog eens vrij bewegen."

Lipton gaat dus voor de volledige bewegingsvrijheid van grove theeblaadjes.

Is de vorm van de stoma inmiddels aangepast of zijn de heren medici nog niet overtuigd van de verbeteringen die er optreden na de overgang van vierkant naar driehoekig?

Voor de grap moet je eens kijken naar de omschrijvingen van de smaken die Lipton voor ons in petto heeft.

Wederom quote ik rechtstreeks, dus ik heb dit NIET verzonnen:

"Lipton Morocco, de mystieke kruidenthee met de charme van Marokko. Het recept combineert lange muntbladeren met delicate specerijen als kaneel en sinaasappelschil. Met een snuffje zoethout voor verfijning en rozenbottel om het geheel af te maken."

Als we even geen acht slaan op de zweverige tekst van dit stukje (mystiek, de charme van Marokko...ga je nog op vakantie dit jaar? Nee hoor, ik heb thee) dan zit ik alsnog met een aantal vreemde dingen.

Sinds wanneer vallen sinaasappelschillen onder specerijen?

Further more...

Waarom wordt er van mij verwacht dat ik sinaasappelschillen drink?

Sinaasappelschillen vallen onder de noemer: Groene container.

Maar goed.

Ik geef de mensen van Lipton het voordeel van de twijfel en lees door.

"Lipton Earl Grey Tea, een smaakvolle mix van de beste theeblaadjes uit Azië, met een verfijnd aroma van bergamot en bloemblaadjes. Kortom, een klassieke Earl Grey thee met een elegante en bloemige smaak"

Ik weet niet wanneer de verkiezing geweest is van de beste theeblaadjes uit Azië. Nog weet ik hoe een theeblaadje in aanmerking komt voor de titel "beste theeblaadje" behalve dan dat deze uit Azië dient te komen.

Anyhoe...

Ik wist niet wat bergamot was.

Ik neem aan dat de meesten van jullie ook niet weten wat bergamot is.

Ik heb het dus gegoogled.

"Op basis van genetisch onderzoek uit 2000 denkt men, dat de Bergamot een kruising is tussen *Citrus limetta* (een soort citroen) en *Citrus aurantium* (een zure sinaasappel).

Onbekend is of het een spontane, natuurlijke kruising betreft."

Een kruising tussen een citroen en een zure sinaasappel.

Gaat u daar al van watertanden?

Ik ook niet.

Die laatste opmerking vond ik helemaal apart.

Onbekend is of het een spontane, natuurlijke kruising betreft. Dit waarschijnlijk in tegenstelling tot de gedwongen, onnatuurlijk kruising.

Wie zou er bewust een zure sinaasappel met een citroen *willen* kruisen?

Is een citroen van zichzelf niet zuur genoeg?

Nee, we mixen dit oneetbare vruchtje met een andere fruitsoort waar mensen voor op de vlucht slaan. Een zure sinaasappel.

Tot slot hebben ze dan de volgende smaak in het assortiment:

"Lipton Forest Fruit Tea, een zonnige vruchtenthee vol rode bosvruchten. Hierin zijn thee, aardbei, kersen, rode bes, frambozen en braambessen op subtiele wijze gemixt voor een heerlijk zoete en zomerse smaak."

Wanneer is een thee zonnig?

Is er überhaupt regenachtige thee?

En hoe mix je dingen op subtiele wijze?

Zijn er überhaupt theemakers die op bijzonder botte lompe wijze mixen?

We worden met andere woorden gelokt met zweverige omschrijvingen en vage ingrediënten.

En zo gaat het vaak in het leven.

We worden gelokt met valse beloftes en er wordt ons een spiegel voorgehouden die ons moet doen geloven dat de dingen mooier zijn dan ze in werkelijkheid zijn.

Dit geldt niet alleen voor thee.

Weet je nog vroeger dat je naar de reclame's zat te kijken en dat je daar een reclamespotje zag voor action figures van He-Man and the Masters of the Universe?

Waarom deze jongen He-Man heette weet niemand. Waarschijnlijk om hem te onderscheiden van de transsexuele She-Man. Al had mijn action figure van He-Man wel borstjes.

In het spotje kon He-Man alles. Hij had een plastic zwaardje die met een luid "Katcheeng!" naar beneden knalde.

Hij sloeg tegenstanders neer die gracieus doch gewond ter aarde stortten.

En dan had je zelf zo'n He-Man poppetje in je bezit.

Het was niet hetzelfde he?

Het zwaardje moest met de hand naar beneden worden gedrukt. Geen "Katcheeng!" alleen een soort klikje. Deed je het te hard dan was het armpje lam.

En die tegenstanders waren ook niet zo spectaculair als in de reclame.

Als je die mepte met het zwaardje dan vielen ze van de tafel en flinkerde het hoofd eraf.

Maar je trapt erin dankzij de reclame.

Daarom vallen we ook massaal voor zinnen als "ervaar de sprankelende frisheid" want wij willen sprankelend fris zijn.

Of wat dacht u van: "Nu met echte roomboter".

Hiervoor kregen we dus imitatie-roomboter voorgeschoteld. Wie weet hoe lang we genept zijn door deze gasten!

Niet eens even netjes hun excuus aanbieden. Nee hoor. Niet van: "Sorry, jarenlang hebben we u bedrogen met de goedkoopste rommel die we konden vinden maar het spijt ons echt. Vanaf nu hebben we echte roomboter."

Ik had het zonet wel over He-Man maar ik was niet zo'n actieve speler. Ik was meer een lezer.

Als je dan bedrogen wordt heb je het in ieder geval zwart op wit.

Hoofdstuk 2

Ik was toen ik klein was helemaal into sprookjes.

Ik kende alle klassiekers. De werken van de gebroeders Grimm, Hans Christian Andersson, Moeder de gans, Perrault..

Mijn favoriete sprookje was het sprookje van Hans en Grietje.

Hier zat echt alles in.

Moord, kannibalisme, martelingen...het was een soort Saw II voor kids.

En de heks werd op het einde ook nog de oven ingekacheld.

Er zat meer geweld in sprookjes dan in een Death Wish marathon.

Ik ben opgegroeid met de films van Charles Bronson.

Voordat Sylvester Stallone, Arnie Schwarzenegger en Bruce Willis de actiehelden werden had je Charlie Bronson.

En hij was de op een na hardste.

Vergeet Steven Seagal met zijn metrosexuele paardestaartje, vergeet Jean Claude van

Damme met zijn balletsprongen en vergeet Leonardo DiCaprio omdat het leuk is om niet aan hem te denken.

Charles Bronson die keek mensen aan en dan wist je al dat ze ten dode opgeschreven waren want nobody fucks with Charles.

En Charles gebruikte zijn vuisten wel maar hij was ook niet te beroerd om gewoon zijn pistool te trekken.

Maar wie was dan de hardste hoor ik jullie denken? Chuck Norris?

Hard maar helaas niet goed.

Bud Spencer!

Bud sloeg met een gebalde vuist iemand dwars door een parketvloer.

Dat heb ik nog nooit iemand zien doen.

En Bud Spencer bezat de mystieke kracht om zo te praten dat zijn lippen niet

overeenkwamen met de woorden. Jaren later leerde ik dat deze Oosterse kunst bekend stond als nasynchronisatie.

Wat heb ik daar op geoefend zeg!

Er waren namelijk maar enkele acteurs die dat konden.

John Wayne, de Duitse cowboy, was er ook een uitblinker in.

Bruce Lee deed dit nog beter omdat zijn lippen door bleven bewegen lang nadat hij uitgesproken was.

Ik ben blij dat we in een land leven waar ze speelfilms niet nasynchroniseren.

Kun je het je voorstellen dat alle filmklassiekers Nederlands gesproken zouden zijn?

Taxidriver: Praat jij tegen mij? Ik zie verder niemand in de kamer, dus je moet tegen mij praten.

Ik had Robert de Niro graag in "The Sixth sense" gezien. De klassieke scene uit Taxidriver had zo overgenomen kunnen worden.

Het zou me trouwens vreemd lijken als je een relatie hebt met een paranormaal begaafde en ze zou boos op je zijn zonder dat je wist waarom.

"Wat is er schat? Heb ik iets verkeerd gedacht?"

De films van Bud Spencer en zijn partner Terrence Hill werden over het algemeen uitgebracht op het videolabel Video for Pleasure.

Er ging toch niets boven die hardplastic hoezen met zo'n stikkertje aan de binnenkant met "Niet vergeten de film aan het einde terug te spoelen".

In het videotijdperk had je namelijk twee grote ergernissen.

1. Als je een film huurde en de band was niet teruggespoeld.

2. Sneeuw!

Sneeuw was irritant. Het is vergelijkbaar met de hedendaagse blokvorming al was het iets minder irritant omdat bij sneeuw de film wel doorging.

Wat dat betreft kan de KNVB daar nog iets van leren.

Het leukste was het als een videoband vastdraaide in de videorecorder.

Er is niets zo grappig als met een schroevendraaier in een elektronisch apparaat porren.

Als het een gehuurde band was dan moest je ook nog slim zijn.

Met een potlood voorzichtig de band voorbij het beschadigde gedeelte draaien en dan met een goudeerlijk gezicht de band weer inleveren.

Voor de uitvinding van het internet moest je een pornofilm nog gewoon huren.

Met een bepaalde schaamte legde je die band dan tussen twee "neutrale" films in, hopende dat de mevrouw achter de balie niet zou merken dat je een pornofilm huurde.

Dit was uiteraard een beetje dom aangezien de films voor volwassenen altijd op een plank helemaal bovenin stonden.

Ik voerde dan over het algemeen wat nutteloze gesprekken om de aandacht een beetje af te leiden van mijn zonden. Die gesprekken waren een beetje vergelijkbaar met de gesprekken die ik heden ten dage voer met taxichauffeurs.

"Is het een beetje druk vanavond?"

"Redelijk weer vandaag he?"

Uiteraard gebeurde het dan wel eens dat de mevrouw achter de balie met luide opgewekte stem zei: "Oh das jammer. Ik kan de band niet vinden van Anal Cum Sucking Fuck Sluts 7". Dit gebeurde dan altijd op het moment dat er twee oude dametjes achter je stonden met een videoband van "Driving Miss Daisy".

Het leukste vond ik altijd de adult parodieën. De titels tenminste want een verhaal zat er niet in.

Nog steeds moet ik gniffelen om titels als "Shaving Ryan's Privates", "Schindler's Fist", "The Maddams Family", "Edward Penishands", "Ghosthumpers", "Anal Instinct", "Weekend in Bernie's"...

Aan de andere kant kon ik ook altijd enorm gniffelen om titels die klonken als porno maar het dus helemaal niet waren: "Dick Tracy", "Three men and a little lady", "Lethal Weapon", "Octopussy" en "The Naked Gun".

Maar toen was ik 12 dus dan mag het.

Dat was dezelfde leeftijd dat ik Donkey Kong Country nog het summum vond van grafische schoonheid. De Supernintendo.

Of de SNES zoals hij ook bekend stond.

Nu heeft Nintendo de Wii. Wat? Nee, niet de Wat, de Wii.

De Supernintendo was nog een echte spelcomputer.

Geen cd'tjes maar massieve blokken die in het apparaat gedrukt moesten worden.

Onze eerste computer was de Philips Videopac.

De spellen moesten bijna door twee personen gedragen worden. Maar dan kon je Pong spelen.

Pong. Twee streepjes. 1 links en 1 rechts. Tussen die twee streepjes ging een stip van links naar rechts. Het was een soort tafeltennis spel. Als je de streepjes op de juiste manier positioneerde dan kon je met een gerust hart een middagje gaan winkelen zonder dat er een punt voor de tegenstander viel.

Voor de mensen die het niet kennen...hier even een screenshot: | . |

Hoofdstuk 3:

Toen ik klein was geloofde ik dat ik kon vliegen.

Hoe precies dat wist ik nog niet maar dat ik de nobele kunst onder de knie had dat wist ik wel.

Later bleek uiteraard dat dit niet zo was.

Hooguit een paar honderd meter zweven als ik mijn schoenen uit heb maar echt vliegen, nee.

Ik heb er heden ten dage ook geen behoefte aan.

Ik heb namelijk hoogtevrees.

Hoogtevrees is een vreemd iets.

Als ik namelijk naar boven kijk heb ik nergens last van.

Als ik echter boven ben en ik kijk naar beneden des te meer.

Dieptevrees zou daarom een beter woord zijn.

Waar ben je nu precies bang voor bij hoogtevrees?

Ik denk dat ik het meeste bang ben voor het naar beneden vallen.

(Dus valangst zou ook nog een goede vervanging kunnen zijn van hoogtevrees al dekt dat de lading niet efficiënt genoeg. Ik kan namelijk ook van een keukentrapje vallen wat me ondanks de grote kans op blessures toch aanzienlijk minder angst inboezemt.)

Ik ben blij dat ik sommige angsten niet heb.

Ik heb geen claustrofobie waar ik erg blij om ben omdat ik dagelijks het toilet bezoek.

Claustrofobie is een angst voor kleine ruimtes. Je zult maar claustrofobie hebben en een konijn zijn.

Of een vampier zijn en plankenkoorts hebben.

Erger nog: een vampier met claustrofobie EN plankenkoorts.

Stel je voor dat je EN claustrofobie hebt EN pleinvrees. Waar kun je dan zijn?

Middelgrote ruimtes. Heel goed.

Angst voor de tandarts is ook nog een veelvoorkomende angst.

Deze angst moet je niet verwarren met Gammafobie al zijn de patienten in beide gevallen bang voor boren.

Toch kun je niet zeggen dat er bij die mensen een schroefje los zit want het is ook niet plezierig om naar de tandarts te gaan.

Er zijn weinig mensen die voor hun lol naar de tandarts gaan.

Archnaphobie is de angst voor spinnen en slechte films.

Aan de andere kant van het hek staan dan de manieën.

Een manie is een abnormale obsessie voor iets.

Zo is een nymfomane buitengewoon geobsedeerd door sex. Een ander woord voor een nymfomane is een man.

Een kleptomaan steelt alles wat los en vast zit. Dat wat vast zit duurt wat langer.

En pyromaan die houdt van brand.

Een vollemaan zie je een keer per maand.

Een nymfomane vrouw is te herkennen aan een aantal symptomen.

Helaas weten wij mannen niet hoe die symptomen eruit zien en worden wij vaak opgezadeld met een frigide exemplaar van de andere sexe.

Een kleptomaan (of kleptomane) is te herkennen aan grijpgrage handjes, een steelse blik en Verkade koeken.

Ik snapte als kind de naam "lange vingers" niet. Was deze naam slechts gekozen op grond van de uiterlijke kenmerken? Het lijkt op een vinger, dus noemen we het een lange vinger. Echter, zo lang waren de lange vingers niet. Eigenlijk waren mijn vingers zo ongeveer net zo lang als de lange vingers van Verkade. Had ik daarom ook lange vingers? Ben ik een freak?!?

Een pyromaan is te herkennen aan zijn voorliefde voor brand. Het klinkt misschien een beetje raar en wellicht denkt u nu: geef mijn portie maar aan fikkie.

Maar laat me u uit de brand helpen: Meestal gaan dat soort mensen veilig achter de tralies waar ze hopelijk snel het geluk vinden bij een nieuwe vlam van dezelfde sexe.

Ik weet niet of u het nog kunt herinneren? Een paar regels terug schreef ik over voor de lol naar de tandarts gaan. Er zijn mensen die dit dus wel doen en dat soort mensen noemen we masochisten.

Een masochist die geniet van pijn.

Een tekenfilm van Tom en Jerry is porno voor de masochist.

Masochisten zijn mensen die juist het tegenovergestelde zijn van Gammafoben.

Zij verkneukelen zich bij het idee dat ze zichzelf op de vingers slaan met een nagelnieuwe hamer. Zij hopen dat de boor uitschiet en watertanden bij het idee dat de vloer in de Gamma nat kan zijn en dat ze lelijk ten val kunnen komen.

Wat doe je om een masochist te straffen?

Dat is lastig.

Een pak slaag is geen straf maar voorspel.

Misschien een aai over de bol geven?

Dat zal hem leren!

Hoofdstuk 4:

Het Nederlandse lied is een vreemd iets.

De meest onbegrijpelijke teksten, die inhoudelijk totaal niet kloppen blijken vaker regel dan de uitzondering te zijn.

"Kus me voor de laatste keer" van The Four Tak bijvoorbeeld.

De tekst van het refrein valt voor een mens met een redelijke intelligentie niet tot nauwelijks te bevatten omdat het een zin bevat met een handeling die fysiek gezien niet mogelijk is.

Het begint al een beetje vreemd moet ik zeggen:

"Kus me voor de laatste keer

Daarna zal ik jou verlaten."

Waarom er überhaupt overgegaan zal worden tot een kus na een dergelijke mededeling is mij al onduidelijk.

"Kus me voor de laatste keer

Ik wil nog even met je praten."

En dit kan dus niet.

Het is fysiek gezien niet mogelijk om te zoenen en te praten tegelijkertijd.

Of er wordt gepraat of er wordt gezoend.

Een combinatie is net zo moeilijk als niessen met de ogen open.

Koos Alberts zingt:

"Ik zal er altijd voor je wezen

Ik zal er altijd voor je zijn."

De laatste keer dat ik checkte waren wezen kinderen zonder ouders.

Drukwerk zingt:

"Je loog tegen mij, alsof ik een kind was"

Dat lijkt me logisch, Harry.

Iedereen was een kind.

We passeren die fase allemaal in ons leven. Dus ja, ook jij was een kind.

Beter zou derhalve zijn: "Je loog tegen mij, omdat ik ooit kind was".

Koos Alberts, Ik verscheurde je foto:

"Jij komt nooit meer terug

Voorbij, het ging allemaal zo vlug

Al die kennissen die vragen hoe 't met je gaat

't is te laat, 't is te laat".

Waar is het nu precies te laat voor?

En wat zijn dat voor kennissen?

Je komt nooit meer terug maar in de kennissenkring is dit blijkbaar nog niet doorgedrongen.

Het scheelt dan weer dat Koos maar 1 foto heeft.

Wat dacht u van deze passage uit het lied "Dromen zijn bedrog" van Marco Borsato:

"Je kijkt me aan, je rekt je uit.

Eenmaal in de zoveel tijd komen dromen uit."

Ik droom ook regelmatig van vrouwen die me aankijken en zich uitrekken inderdaad. Dit is namelijk een van de meest spannende handelingen die vrouwen kunnen verrichten.

Het valt me op dat er veel gezongen wordt over dromen, parelwitte stranden, amore, adio, liefde, spanje en de viva.

Het liefst in een combinatie van meerdere van die woorden: E Viva Espana, Adio Amore, Adio Adio Adio, Cora van de mora etc.

Toch stromen er hele party-tenten vol voor de mega piratenfestijnen.

En dit terwijl er geen piraten meer zijn.

Ether-piraten bedoel ik dan. We weten allemaal dat Jack Sparrow wel bestaat.

Met zijn schuit vaart hij over de zee op zoek naar goudstukken en rum.

Ik zou nooit een piraat kunnen zijn want ik heb niks met boten.

Sterker nog. Ik verafschuw ze.

Er is voor mij niets ergers dan te moeten varen.

Mede omdat ik al zeeziek wordt onder de douche.

Nu weet ik uiteraard wel hoe de gemiddelde schipper eruit ziet.

Een tattooëage van een anker op de rechterarm, een lapje over het oog, een papagaai op de schouder, een houten been, een fles rum in de ene hand en een verrekijker in de andere, een dochter genaamd Pipi en een matrozenpetje op.

Oh, en ze heten allemaal Piet.

Zal een frequent bezoeker van mega-piraten festijnen nu ook meer kans hebben op scheurbuik? Just asking.

Waarom iemand überhaupt nog zou willen varen gaat mijn matrozenpet te boven. Vooral na het zien van de diverse films die er over de gevaren van het varen zijn gemaakt.

Titanic (zinkende boot), Jaws (boot wordt aangevallen door haai), Dead calm (psychopaat aan boord), Under siege (kapers aan boord), Boat trip (the Village People aan boord)...

Als kind had ik al niets met varen.

De boeken van de Kameleon waren aan mij niet besteed.

Ik snapte ze ook niet.

Mede doordat de boeken geschreven waren in de volgende stijl:

"Jelle greep de giek en bokzeilde de harver. Toen pakte Ype de tjokhozen en leufde de graak. 'Oh oh!' riep Sytske terwijl de dokfegel tegen de hakstriepe gleed 'pas op, Ype anders giert de gokhaker onder het striken door de vleukhotze'."

Ik persoonlijk vond Russisch nog makkelijker te lezen.

Om in het onderwerp te blijven: Ik ben nooit overstag gegaan voor dergelijke schrijfsels.

Hoofdstuk 5:

Kent u de axolotl?

De wat?

De axolotl.

"De **axolotl** (*Ambystoma mexicanum*), in de volksmond ook wel *Mexicaanse wandelvis* (in het Latijn betekent ambulare wandelen), is mits volledig ontwikkeld een landbewonende molsalamander, maar de meeste wilde exemplaren blijven aquatisch."

Ik daag u uit de axolotl te googelen en de foto te bekijken.

Wat een lelijk diertje.

Nu wist ik niet van het bestaan van de axolotl. Ik had prima verder gekund zonder enige kennis over het bestaan van de axolotl.

Ik had ook een perfect gelukkig bestaan gehad zonder enige kennis over het bestaan van de anaconda. En de hamerkophaai. En de ijsbeer. En de python.

Zo zijn er tientallen zo niet honderden diersoorten waar ik niets over had hoeven weten.

Tallose zinloze dieren bevolken deze planeet en masse. Sterker nog. Tallose zinloze dieren bevolken de huizen van mensen om ons heen.

De goudvis.

Niks heb je eraan.

Het kan geen kunstjes, het is niet interessant, het is niet eetbaar.

De schildpad.

Traag, lelijk, het lijkt op een Duitse helm van de Wehrmacht.

De wandelende tak.

Is dit überhaupt een dier?

De hamster.

Schuw, harig, lastig om te zien wat de kop en wat de kont is.

Moet ik verder gaan? Ik denk het niet.

Nu weet ik dat ik sommige mensen hiermee kwets.

Het imago van de hamster heeft namelijk de laatste jaren een enorme boost gehad dankzij grappig bedoelde reclames van de Albert Heyn en grappig bedoelde deuntjes als de Hamsterdance.

Maar laat u niet verneuken!

De hamster kan niet zingen en/of neurieën.

De hamster kan op zijn luie reet zitten en af en toe een rondje lopen in zijn wiel.

Ik weet ook niet wat het verschil is tussen een hamster en een cavia behalve dan dat je het anders schrijft.

Ik ben zelf een kattenmens.

Ik heb katten, heb regelmatig een kater, kijk over het algemeen vaak eerst de kat uit de boom, hou er niet van om de kat op het spek te binden, knijp geen katjes in het donker, als ik het woord tak omdraai krijg ik kat en ik mag dolgraag mensen afkatten.

Het nadeel van katten is dan weer dat ze andere dieren mee naar huis brengen waarvan ik niets had hoeven weten over het bestaan ervan.

Zo kregen wij regelmatig de restanten van een muis voorgeschoteld.

De reden hiervan weet ik niet.

Ik lust geen muis.

Naar mijn weten lust mijn vriendin ook geen muis.

Ik denk zelfs dat een Axolotl geen muis lust. Het is wel een vleesetertje maar dan van de kleinere vleessoorten. (Mora Party Snacks ofzo).

Het woord "kat" is vrij normaal vergeleken met de naam "axolotl".

Het verbaast me dat mensen hun huisdieren steeds vreemdere namen geven.

Uiteraard kan het erger als ik zie wat voor naamleed ouders hun kinderen aandoen..

Nu vind ik dat ik een prima voornaam heb.

Ik heb natuurlijk wel ouders die in de jaren 50/60 opgegroeid zijn dus het had dramatischer kunnen aflopen.

Er lopen heden ten dage nog steeds kinderen rond met Flower power namen als Rain, Sterre, Vlinder, Moon en Sgt. Pepper.

Dat is allemaal heel leuk, schattig en aardig als je een jaar oud bent.

En zolang de ouders compleet van de wereld zijn.

Daarna moet er toch bij vader danwel moeder een belletje gaan rinkelen.

"Oh mijn god, we hebben ons kind psychisch mishandeld voordat het ook maar een idee heeft wat we hem of haar aangedaan hebben".

De lange haren verdwijnen namelijk maar de naam blijft hangen.

Lang nadat vader en moeder uit de purple haze gestapt zijn drijft het kind de zoete mist van de wanhoop in.

Wat je ook regelmatig hoort is dat kinderen vernoemd worden naar mythische figuren of karakters uit fantasyboeken.

Zo kan het voorkomen dat je een geboortekaartje krijgt met de volgende tekst:

"Met trots kondigen wij aan dat op 1-1-2009 ons gezin uitgebreid is. Ons zoontje heet Wodan Aragorn Voldemort Thor Beowulf Caspian de Wit."

Ik weet niet of ik zo'n geboortekaartje moet ophangen of dat ik ermee naar Mordor moet reizen vanaf de Shire om het ding in een vulkaan te sodemieteren.

Ik vind Axolotl een beetje klinken als een woord uit de tijd van de Inca's.

De Inca's die stopten ook te pas en te onpas overal de letter X in en plaatsten doodleuk een l achter de t.

Het had ook een karakter kunnen zijn uit de boeken van Dr. Seuss.

How the Axolotl stole Christmas...

Hoofdstuk 6:

Ik heb een geweldig idee voor een kinderprogramma.

We nemen een goochelaar die niet kan goochelen en die zetten we naast een zanger die niet zingt.

Leuk idee he?

Nee? Waarom niet?

Zo gaan Bassie en Adriaan toch al tijden door het leven?

Een clown die niet grappig is naast een acrobaat die niet acrobatisch is?

"Adriaan is acrobaat en Bassie zit vol kattekwaad" zingen ze nochtans uit volle borst.

Bassie is een geldbeluste bejaarde.

Dat is niet grappig.

Hij is de Nederlandse Pennywise uit "It" en het zou me niet verbazen als hij 's nachts slaapt in een spinneweb.

Adriaan heeft de hernia uitgevonden.

Robin is bewegelijker.

En dat is een pratende wekker.

Nu heb ik zowieso niet veel met het circus.

Ik ben niet onder de indruk van tijgers die op een rond plateauutje gaan zitten.

Evenmin ben ik impressed als ik er een door een al dan niet brandende hoepel zie springen.

Het doet me weinig.

Het boeit niet. Het is in mijn ogen niet bijzonder genoeg.

Ook de ronddrivende paarden zorgen bij mij niet voor opwinding.

Paarden doen niet anders. Of je ze nu een plumeau op het voorhoofd zet of niet.

Laat een tijger dwars door een paard springen en je hebt mijn volledige aandacht.

Nog leuker: Bind Bassie vast aan een paard.

Ik ben te hard.

Natuurlijk heb ik als kind plezier beleefd aan de avonturen van de (niet grappige) clown en de (non) actobaat.

De plaaggeest bijvoorbeeld.

Een supereng mannetje.

Ik leerde dat kreng haten en een tijdje later moest ik dezelfde Jaap Stobbe opeens aardig gaan vinden in de Poppenkraam.

De Poppenkraam werd uitgezonden op de woensdagmiddag.

Je kon de klok erop gelijk zetten.

Ik droeg indertijd nog een horloge namelijk.

Ik draag nu al jaren geen horloges meer.

Anderen hebben een horloge, ik heb de tijd.

De horloges zijn in de jaren ook enorm veranderd hoor.

In mijn tijd liepen ze nog op batterijen.

Nu heb je Diesel horloges.

Ik geloof dat die 1 op 5 lopen.

Maar dat weet ik niet zeker.

Ik ken niemand met een Diesel horloge dus ik kan het niet checken.

Ik ken niet eens mensen met een Euro 95 horloge.

Je hebt ook Diesel jassen. Ik vraag me af of je dan ook sneller loopt.

Maar ik dwaal af.

De Poppenkraam.

Jeugdsentiment.

Heeft niets met horloges te maken.

De woensdagmiddagen was ik vrij als kind. En dan keken mijn zus en ik naar de Poppenkraam bij Avro's kinderbios.

En als het mooi weer was dan speelden we buiten.

Tegenover het huis van mijn ouders daar is een speeltuin.

Het was een standaard speeltuintje.